

РЕШЕНИЕ

№ 2068

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **376** по описа за **2023** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място], предявена чрез юрк. П. Р. Д., срещу Решение № 4219 от 09.11.2022 г., постановено по анд № 20221110209641 по описа на СРС за 2022 г., 93 състав с което е отменено негово Наказателно постановление /НП/ № 695/31.05.2022 г., с което на Л. Х., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 800 /хиляда и осемстотин/ лева на основание чл. 179, ал.3а от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл.179. ал. 3а от с.з., а отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално тол управление към А. е осъдено да заплати на Л. Х., сумата от 500 /петстотин/ лева, разноски за адвокатско възнаграждение в производство.

Твърди се незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Поддържа се, че съставеният акт за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление отговарят на

изискванията на ЗАНН, по безспорен начин е установено, че санкционираното лице е извършило вмененото му административно нарушение за което е ангажирана правилно и законосъобразно отговорността му. Прави оплаквания, че неправилно е възприето от СРС, че субектът на нарушението не е доказан и че в случая не може да намери приложение нормата на чл.189, ал.2 ЗДвП. Сочи се, че жалбоподателят не прилага доказателства относно авторството на извършеното нарушение. Иска се отмяна на оспорваният съдебен акт и потвърждаване на процесното НП. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. В проведеното публично заседание по делото, касаторът не се явява, не се представлява.

Ответникът – Л. М. Х., в отговор на касационната жалба поддържа, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, а касационната жалба е неоснователна. Сочи, че наказващият орган е следвало да събере всички доказателства, с които по безспорен начин да се установи, че Л.Х. е бил водач на процесното пътно превозно средство на датата, на която се сочи да е извършено нарушението. Твърди, че решаващият съд правилно е приложил материалния закон- в случая не може да намери приложение чл.189, ал.2 ЗДвП. Поддържа тезата за маловажен случай на административно нарушение, за което административно- наказващият орган е следвало да приложи разпоредбата на чл.28 ЗАНН. Отбелязва се, че не е налице твърдяното нарушение, отделно се изтъква, че НП и АУАН съдържат неправилно установяване на фактическата обстановка. Искането е оспореното решение на СРС да бъде оставено в сила. Претендира присъждането на разноски съобразно представен списък. В проведеното публично заседание по делото ответникът се представлява от адв. П., който оспорва касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д. дава заключение за неоснователност на касационната жалба, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Съобразно чл.218 ал.1 и ал.2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. С оглед очертания предмет на спора, следва да се отбележи:

Процесната жалба е депозирана в законоустановения срок, от активно легитимирано лице, срещу акт, подлежащ на обжалване, поради което същата е допустима. Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна, поради следните съображения:

При постановяване на първоинстанционният съдебен акт, СРС е установил от фактическа и приел от правна страна, че:

Инспектор в отдел „Пътни такси и разрешителен режим“ ТД „Митница С.“ на 09.12.2021 г. извършил проверка на ГКПП-К. на Л. Х., който управлявал влекач с рег. [рег.номер на МПС] , марка „Волво“, модел „ФХ 13 42Т“, с общата техническа допустима максимална маса на пътния състав над 3,5 тона-12 тона. При проверката е констатирал, че влекачът попада в категорията на ППС, за които е дължимата такса по чл.10,ал.1, т. 2 от ЗДвП, като посоченото превозно средство на 28.11.2021, в 14:29 часа на между 18 и п.в. „И.“ път № А-6, отсечка 50 + 427 е засечено е контролно устройство с идентификатор № 10182. За нарушението бил генериран запис в системата по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, защото съгласно чл. 10б, ал. 1, т. 2, вр.чл.10б, ал.4 от Закона за пътищата /ЗП/, ППС е обща технически допустима максимална маса

над 3,5 тона, следва да заплати дължимата за плащане тол такса, която се определя въз основа на реално получени деклариращи тол данни, удостоверени по реда на чл. 10, ал. 7 от ЗП, или чрез закупуването на еднократна маршрутна карта, която дава право на ползвателя на пътя да измине предварително заявеното от него разстояние по определен маршрут, след проверка в Електронна система за събиране на пътни такси, проверяващият инспектор констатира, че водачът като управлява ППС, за което не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, е извършил нарушение на чл.179, ал.3а от ЗДП.

При посочените констатации, на 09.12.2021 г. е съставен АУАН № 695/09.12.2021 г. на ГКПП К., връчен на същата дата на Л. Х.. Депозирано било възражение от Л.Х., в което посочил, че е служител на фирма „Бонфрут“ ООД, която е собственик на влекача, че същият е оборудван с бордово устройство за отчитане на дължимите такси, както и че не е сигнализирано от устройството за проблем.

Въз основа на така съставения АУАН № 695/09.12.2021 г., началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално тол управление, А., издал НП № 695/31.05.2022 г., с което на ответника по касация Л. М. Х. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 800 лева на основание чл. 179, ал.3а от ЗДвП за нарушение на чл.179, ал. 3а от ЗДвП.

За да отмени НП, СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, но при съставянето им са допуснати съществени процесуални нарушения на императивните правила на чл. 42, т. 4 и т.5 ЗАНН и чл. 57, ал. 1 т. 5 и т. 6 от ЗАНН, тъй като не е налице пълно описание на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено както и приложени доказателства, свързани с извършването му. Изведен е мотив, че не е изпълнено задължението на административно- наказващия орган при очертаване рамките на обвинението за съответното нарушение, да установи самоличността на нарушителя и съответно - формата на вината. В оспореното решение е изтъкнато, че в обстоятелствената част на АУАН и НП се сочи, че Л. Х. като водач на влекач с рег. [рег.номер на МПС], марка „Волво“, модел „ФХ 13 42Т“, с общата техническа допустима максимална маса на пътния състав над 3,5 тона-12 тона на дата 28.11.2021 г., в 14:29 часа на между 18 и п.в. „И.“ път № А-6, отсечка 50 + 427 без да заплати дължимата тол такса, но нито в хода на извършената проверка, нито в хода на съдебното следствие са представени доказателства, установяващи лицето, което на сочената дата 28.11.2021 г. в посочения час и участък е управлявал тежкотоварния автомобил по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, т.е без заплатена пътна такса.

Обжалваното решение е правилно и не са налице касационни основания за неговата отмяна.

Фактичката обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това.

Районният съд е отменил НП като незаконосъобразно поради допуснати

съществени процесуални нарушения при съставяне на актът за административно нарушение и издаване на наказателното постановление, довели до непълно описание на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено както и липсата на доказателства, свързани с извършването му. В тази връзка съдът е анализирал посочената в АУАН и НП за нарушена разпоредба на чл.179, ал. 3а от ЗДвП, като правилно е приел, че е осъществено твърдяното нарушение по смисъла посочената правна норма, защото като при преминаване през републиканската пътна мрежа на ППС на 21.11.2021 г. не са получени тол декларации и не е налице получено надлежно плащане, но не е изяснен водачът на нарушението, защото липсват доказателства, че водачът Л. Х. е бил водач на сочената дата.

Настоящият състав споделя изводите на районния съд, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

В настоящият казус безспорно е установено, че процесното МПС е собственост на юридическо лице. По силата на чл. 102, ал. 2 ЗДвП собственика е длъжен да не допуска движението на пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за пътното превозно средство, не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата според категорията на пътното превозно средство. Съвместният прочит на нормите на чл.102 ал.2 ЗДвП и чл. 179 ал.3 от с.з. налага недвусмисления извод, че понятието водач в хипотезата на чл. 179 ал.3 от ЗДвП изисква на първо място да се установи кой е собственика на МПС и той да даде обяснение кой го е управлявал на посочената дата, каквато възможност закона предоставя. След което - да се премине към установяване действителният водач на превозното средство, ако той е различен от собственика/в случая – от представляващият ЮЛ/. От своя страна АНО изобщо не е събрал доказателства кой е бил водач на ППС – товарен влекач на датата на която е установено нарушението. По този начин в АУАН и НП е допуснато съществено процесуално нарушение изразяващо се в неустановяване на най-същественото за ангажиране административно-наказателната отговорност обстоятелство, а именно – кой е извършителят на нарушението. Факта, че наказаното лице не е възразило, че то е управлявало превозното средство не поражда презумпция в негова вреда.Задължение на административно-наказващият орган е да установи извършителят на нарушението за да може да наложи съставомерно наказание.

От изложеното следва, че в рамките на административно-наказателното производство е допуснато съществено нарушение на производствените правила, чиято последица се изразява в отмяната на издаденото НП, както е стори първоинстанционният съд.

Настоящата касационна инстанция не установи сочените в касационната жалба касационни основания за отмяна на обжалвания съдебен акт, като противно на твърдяното в нея, той не е постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати процесуални нарушения. В случая, въззивната инстанция, е събрала необходимите за изясняване на делото доказателства и не е допуснала процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН или процесуално нарушение, изразяващо се в игнорирането на относими доказателства, или недостатъчната преценка на някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване. Фактическите констатации са направени след анализ на събраните по делото доказателства-свидетелските показания, събрани в хода на съдебното следствие и съдържащите се в преписката

писмени доказателства, приобщени към доказателствените материали по делото по реда на чл.283 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал.1 от ЗАНН в съдебните производства пред районния и административния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на касатора, съдът следва да присъди разноски за адвокатско възнаграждение в претендирания размер на 500,00 лв., съобразно представения списък на л.20 от делото и доказателства за платеното възнаграждение на л.21 и 22 от делото.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София – град, XIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4219 от 09.11.2022 г., постановено по анд № 20221110209641 по описа на СРС за 2022 г., 93 състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ [населено място] да заплати на Л. М. Х., ЕГН [ЕГН] разноски за адвокат в размер на 500,00 лв. /петстотин лева/.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.